

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Rejsen til Korsør 1656

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124513675392.pdf> (tilgået 18. oktober 2021)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

↳ Derpaa kom han *Uldrich* gaaendes, og jeg trin ud af min *Carosse*. Først untskyldte han sig, at han ikke gerne sig den *Commission* havde paataget, mens han at være en Tjenere; sagde, at ded Hans *Mayt.* underlig forrekom, at jeg havde taget den Dristighed at komme udi Hans *Mayt.s* Lande, der jeg dog himligen var dragen derud og taget fremmet *Protection*, dermed untslaget mig fra den Pligt, jeg Hans *Mayt.* skyllig var, og udimidlertid med egen Haand *diffameret* 2 Kongen og hans Regering; hvorfor Hans *Mayt.* vilde have mig advaret, at jeg hans Lande og Riger skulde untvige, med mindre jeg mig selver vilde tilskrive, hvad mig derudover kunde vederfares. Jeg spurte hannem, om han den Ordre havde skriftlig (*skriftlig havde*). Dertil sagde han ja, og mig den ikke aleneste selver lod læse, mens mig endog *Copie* med egen Haand skreven og underskreven meddelte. Jeg sagde: At jeg mig den Dristighed havde paa taget i Danmark at komme, havde min gode Samvittighed foraarsaget, thi jeg vidste mig intet undt at paa staa³. Til den kongl. Ordre var vel⁴ at svare, mens jeg vidste, at ded var til forgeves; var saa intet vidre derudi at gøre end med al *Submission* 5 Hans Kongl. *Mayt.s* Befaling at *parere*, derhos beklage min Ulykke, at vorres Finder⁶ endnu vare saa mægtige, at de saadan Ordre kunde tilveje bringe. Han untskyldte sig atter igen, at han den *Commission* ikke gerne sig havde paataget. Jeg mente, at ded ikke havde heller værret *

****⁶⁰ hannem meget imod; for jeg errinderede mig, at nogen Tvistighed vorres Huse havde værret imellem. Derpaa sagde han, at han vel havde dertil Aarsage; brugte mange utilbørlige Trues-Ord imod min Herre, som ej tilstede var, hans sædvanlige *Rodomontader* efter¹. Jeg svarte, at ded var haarde Ord; ded skulde vel skikke sig, der var to om Købet: ded var og ikke ded, som kom denne Sag ved; hvilket han og gav Magt. Derefter sagde han, at han endnu havde en Ordre, om jeg begerte at se den. Jeg spurte, om han mig noget vidre havde at sige. Han svarte nej. "Saa haver jeg ej heller (*svarte jeg*) vidre Ordre at spørge". Derpaa rosede han nogle Gange med mange Ord, at jeg mig saa godvilligen udi Hans *Mayt.s* naadigste Villie skikkede. Jeg vidste, at ded var min Skyllighed; spurte, om mig var forløvet² udi Korsør den Nat at forblive, eller om jeg strax samme Aften mig skulde tilbage begive. Han svarede, at jeg vilde lade mig befalde at drage til Nyborrig nu strax; han vilde følge mig til Hadersleben. Jeg syntes ej at have saadan Føllesvend behov; jeg vidste nu Hans *Mayt.s* Befaling: der skulde jeg mig udi al Underdanighed efter rette og vel finde Vejen udad igen. Han sagde ded at være Hans *Mayt.s* Befaling; og havde han tænkt at finde mig udi Jylland og sat sin Rejse med Jagten derhen; mente ikke, at jeg skulde have agtet mig til Sælland; han skulde følge mig til Hadersleben, og der havde Hr. Key von Alfeldt vidre Ordre. Jeg svarte, han vidste, hvad han havde at gøre, og jeg holdt mig ded for en Ære, at jeg havde saadan *Cavaillier* til Følge og Selskab; bød hannem min *Carosse*, hvilken han dog ikke vilde sætte sig udi; saa jeg kørte neder igen til Broen, og han gik; satte mig saa med hannem udi Jagten.